

BOEM@

REVISTĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ - ISSN: 2066-0154
aprilie 2014 (Anul VI) Nr. 62 (4 / 2014)

Ionuț CARAGEA

Citate

(din ciclul „Sindromul nemuririi” - partea a III-a)

- Dacă-ți cresc aripi, cei mai mulți dintre oameni nu te vor învăța să zbori cu ele. Unii ți le vor rupe, alții îți vor spune să le ascunzi. Astfel le vei semăna mai bine, astfel vei deveni solidar cu neputința lor.

- Discreția este adeseori o invitație către spectaculozitate.

- Când ești dat afară din inima cuiva, doar cerul este suficient de încăpător pentru rățacirea ta. Dar pentru că-ți lipsesc aripile, lacrima este singurul cer care încearcă forma inimii.

- Cei care sunt gata să dea timpul înapoi, pentru a corecta greșelile pe care le-au făcut, sunt ca niște viteji care se arată după ce au pierdut adevăratul război, războiul cu viața și cu timpul prezent.

- Fericirea înseamnă să oferi un dar, să primești un dar, fără ca acel "dar" să fie o conjuncție.

- Chiar dacă ai sufletul ruinat, ți-l mai poți salva. Dar dacă e vândut, nu-l mai poți răscumpăra.

- Haosul din jur este datorat celor care nu și-au găsit liniștea interioară. Dacă vrei să schimbi lumea în bine, găsește-ți această liniște și ajută-i și pe alții să o găsească.

- Dăruiește sufletului ceea ce îi aduce liniștea și sufletul îți va dăruia răbdarea pentru a descoperi iubirea ce-ți lipsește.

- Monolog hamletian rostit pe Facebook, în fața unei imagini provocatoare: îmi place sau nu-mi place?

- Sufletul atâță focul inimii, lacrima îl transformă-n cenușă. Și totuși există unele suflete care ard atât de intens, precum vulcanii de pe fundul mărilor și oceanelor. Ele se înalță puțin câte puțin până când ajung să triumfe deasupra tuturor lacrimilor, formând o nouă insulă, iar uneori se încumetă să depășească norii și să vorbească pe limba lor de foc cu soarele și celelalte stele.

- Cu cât privești mai mult ochii unei femei, cu atât îți dai seama ce imensitate are oceanul secretelor...

- Iisus a luat cu el toată greutatea păcatelor lumii și a urcat pe dealul Golgotei, astfel încât noi să putem urca mai ușor pe versantul abrupt al inimii.

- Mulți așteaptă peștișorul de aur... dar în acvariul vieții lor înguste, ei sunt momeli sau pești răpitori, niciodată alți peștișori de aur.

- Să afli adevărul și să te bucuri de el este precum mîncatul semințelor de floarea-soarelui. Are mai mult farmec să spargi semințele între dinți pentru a ajunge la miez, decît să cumperi o pungă cu semințe deja decojite. Chiar dacă, uneori, mai simți și gustul unui miez mucegăit.

- Să nu credeți orbește în cuvintele unui aforism, chiar dacă autorul are un nume de marcă. Celebritatea și moartea nu sunt instanțele supreme ale adevărului. Folosiți-vă mereu mintea și inima pentru a verifica ce vi se potrivește mai bine. Vremurile se mai schimbă și, odată cu ele, și percepțiile oamenilor.

- Viața este o luptă în care timpul înmulțește și adâncește rănilor, dragostea încearcă să le vindece, iar amintirile le bandajează. Începem să murim când nu mai avem suficientă dragoste și amintiri pentru rănilor noastre.

- Dragostea este precum filmul dintr-un cinematograful. Nimeni nu-l vizionează fără să-l plătească, nimeni nu iese din cinematograful fără o părere de rău.

- Nu este un defect să-ți amintești totul. Să ignori tot ce-ți amintești, asta îți poate crea mari probleme.

- Unii oameni nu văd inimile celorlalți decât ca pe niște teritorii bune de colonizat. Le cuceresc, le consumă resursele, le umplu cu deșeurii și pleacă. Apoi mai au și pretenția să fie ascultați de la distanță.

- Omul nu este un simplu ceas pe care să-l dai înainte pentru a nu întârzia la întâlnirea cu o nouă iubire. De secundarul inimii atârnă greutatea amintirilor, de limba mică a gurii atârnă greutatea cuvintelor, iar de limba mare a singurății atârnă greutatea umbrei.

- Sufletul este "supremul bonus" primit la naștere. Cine știe să folosească acest bonus, ajunge, într-o nouă formă, la Dumnezeu. Cine nu știe să-l folosească, rămâne fără bonus și ajunge acolo unde nu există Dumnezeu.

